

ning med Hensyn til efterladte Livserindringer o. l.

Reglen i tredje Stykke er en naturlig Konsekvens af, at de almindelige Arvregler anvendes paa Forfatterretten, og vil sikkert i og for sig findes hensigtsmæssig.

Reglen i fjerde Stykke fastslaaer kun udtrykkeligt, hvad der ogsaa uden positiv Hjemmel maatte antages, og er bl. a. udtrykkelig udtalt i den ungariske Lov § 3, 2det og 3dje Stykke.

Til § 12.

Om denne Bestemmelse kan i det væsentlige henvises til de almindelige Bemærkninger til Kapitel II. Ved Reglen i Paragraffens tredje Stykke er navnlig taget Hensyn til, at Forauktionering som Regel ikke vil være nogen særlig heldig Realisationsmaade ved Rettigheder af denne Art. Afgørelsen af de i andet og tredje Stykke omtalte Stridigheder er henlagt til den i § 28 nævnte Kommission, fordi denne formenes at have de fleste Betingelser for en sagkundig og hensynsfuld Bedømmelse af disse Spørgsmaal.

Paragraffens fjerde Stykke udtaler kun en naturlig Konsekvens af den i Lovforslaget hævdede Betragtning, at Arvingerne vel som de naturlige Varetagere af Forfatterens Ære efter hans Død, jfr. § 5, 2det Stykke, § 10, 2det Stykke, og § 22, bør kunne modsætte sig Værkets Offentliggørelse, navnlig ogsaa af Kreditorerne, men at de ikke bør kunne lukrere ved Udgivelsen af Forfatterens Værker paa Kreditorernes Bekostning. Naar Udgivelsen virkelig finder Sted, synes Forfatterens Kreditorer nærmere til Udbyttet end Arvingerne og disses Kreditorer. En særlig Forfkrift er dog kun nødvendig for det Tilfælde, hvor Arvingerne ikke ere ansvarlige for Gælden. Ere de dette, er der formentlig ikke nogen Grund til i denne Retning at opstille Regler, der afvige fra den almindelige Ret.

Kapitel III.

De i dette Kapitel samlede Bestemmelser om Krænkelser af Forfatterretten og Ansvarret herfor afvige ikke principielt fra den gældende Ret, naar undtages, at § 13 bestemmer Grænsen mellem den tilladte og den forbudte Benyttelse af andres Værker væsentlig anderledes og nøjagtigere end Lov 1857, § 14, hvis Angivelse af, hvilken Benyttelse der er forbudt, er baade for snæver og lidet klar. Da de her indeholdte Regler i øvrigt ikke give Anledning til Bemærkninger af mere

almindelig Natur, kunne straks de enkelte Paragraffer omtales.

Til § 13.

Det er søgt her at sammensmelte Reglerne om de Forhold, der nu omtales i Lov 1857 § 14 og Lov af 12te April 1889 § 2. Lov 1857 § 14 angaar efter Ordene kun Eftertryk, men ganske tilsvarende Regler maa i denne Retning gælde om al anden Gengivelse (Fortryk, Opsørelse osv.). Og naar Bestemmelsen faar dette videre Omraade, er der heller ikke Grund til at give en særlig Regel svarende til Lov 1889 § 2, men denne gaar op som en naturlig Bestanddel i Hovedreglen. Dramatiseringer ere ikke principielt forskellige fra andre Samarbejdsformer. Herved turde den formelle Side af Paragraffens Affattelse være begrundet, idet det blot bemærkes, at der ved Udtrykket „kunstnerisk“ i Modfætning til „litterær“ Form nærmest er tænkt paa musikalske Kompositioner. Hvad angaar den reelle Grænse mellem tilladt og forbudt Benyttelse af andres Værker, kan denne næppe angives mere bestemt end her. Afgørelsen maa bero paa et Skøn over, om et væsentlig nyt og selvstændigt Arbejde er frembragt. Naar flere fremmede Love indeholde mere specialiserede Bestemmelser om, hvilke Samarbejdsformer der ere tilladte eller forbudte — jfr. norsk Lov § 13 sammenholdt med § 12, ungarisk Lov § 46 og til Dets trykt Lov § 46 og belgisk Lov Art. 17 (alle angaaende Musikværker) samt det russiske Censurreglement af 1886 Art. 17—19 — er dette næppe anbefalelsesværdigt, da det er saa at sige umuligt at give en fyldestgørende Formulering af saadanne Regler.

Til § 14.

Den begrænsede Udgang til Benyttelse af andres Værker paa visse særlige Maader, som i denne Paragraf positivt hjemles, bør kun tilstedes, naar Værket tidligere har været udgivet og derved af Forfatteren er fremlagt for Offentligheden. Mere eller mindre tilsvarende Regler med samme Begrænsning findes i de fleste fremmede Love og hos os i Lov 1857 § 13. Da et Vært kan være trykt uden at være udgivet, er gennemgaaende Udtrykket „trykt“ i Lov 1857 § 13 ombyttet med „i Trykken udgivet“ o. l.

§ Nr. 2 ere Reglerne i Lov 1857 § 13 Nr. 4 og Nr. 5 samlede under eet, da Genstanden for Benyttelsen er den samme. Det foreslaas at udelade „Bijebøger“, jfr. Lov 1857 § 13, Nr. 5, da disse let kunne blive et Skalkessjul for Rovdigtamlinger, og da Samtykke til at optage Digte i Bijebøger sjældent vil blive nægtet, naar Djeendet er